

บทนำ

ขอบเขตของความปรารถนา

รถม้าที่แล่นอยู่บนถนนกว้างขวางกำลังมุ่งสู่เมืองถัดไปด้วยความเร็วสม่ำเสมอ ดูจากขนาดของขบวนรถแล้วเหมือนจะเป็นคาราวานพ่อค้า ถ้าหากไม่ได้สังเกตเห็นที่ปักอยู่บนรถม้าหลัก ผู้คนที่ผ่านไปมาคงคิดไม่ถึงว่าจะเป็นขบวนรถของเจ้าผู้ครองเขต

เจ้าผู้ครองเขตใช้ขบวนรถเรียบง่ายเช่นนี้ คนที่ไม่รู้ความนัยคงคิดว่าเจ้าผู้ครองเขตคนนี้ยากจนมาก อันที่จริงแล้วถึงแม้เซตเธอร์โลว์จะไม่ใช้เขตปกครองที่ใหญ่ติดอันดับต้นๆ ทว่าเมื่ออยู่ภายใต้การปกครองของท่านลูเซนต์ก็เจริญรุ่งเรืองไม่น้อย เช่นนั้นแล้วทำไมการเดินทางเข้าเมืองหลวงคราวนี้ถึงได้จัดขบวนเรียบง่ายแบบนี้ คนที่เดินทางด้วยกันย่อมต้องรู้สึกสงสัยเป็นธรรมดา

งานฉลองวันชาติของอาณาจักรฮิวมิตเป็นงานใหญ่ที่จัดขึ้นแค่ปีละครั้งตามหลักแค่เตรียมของขวัญไปถวายกษัตริย์ก็ต้องใช้รถบรรทุกหลายคันแล้ว แต่เจ้าผู้ครองเขตเธอร์โลว์กลับเดินทางไปเมืองหลวงโดยไม่ได้นำข้าวของติดตัวไปมากมาย กระทั่งบุตรชายของเขายังรู้สึกว่าจะออกจะดูขมขื่นเกินไป เพียงแต่ยังหาโอกาสพูดเรื่องนี้ไม่ได้

12 Strange Hope ปรีดาอัญญณี 5

น้องสาวที่นั่งรถม้าคันเดียวกันหลับไปแล้ว ท่านพ่อที่มีสีหน้าเคร่งเครียด มาหลายวันก็เริ่มดูผ่อนคลายมากขึ้น เลเอลตระเตรียมคำพูดเอาไว้ในหัวก่อน ทดลองชวนลูเซนต์สนทนา

"ท่านพ่อ พวกเราไม่ได้เดินทางพร้อมกันทั้งครอบครัวมานานแล้ว เมื่อก่อนท่านไม่ค่อยไปร่วมงานฉลองวันชาติ ปีนี้รู้สึกเปลี่ยนใจไปร่วมงาน อิลลีซีเห็นท่านต้องตั้งใจมากแน่"

ฟังเผินๆ แล้วดูเหมือนเลเอลจะหมายความตามนั้น แต่ความจริงเขา อยากถามว่าทำไมจู่ๆ ลูเซนต์ถึงได้เปลี่ยนใจไปร่วมงานอย่างกะทันหัน มากกว่า เพราะโนฟีเคยประกาศกร้าวว่าไม่อยากเห็นหน้าลูเซนต์ นี่เป็นเรื่องที่ทุกคนต่างก็รู้กันดี ลูเซนต์เดินทางมาด้วยคราวนี้ ไม่รู้จะเกิดเรื่อง ยุ่งยากขึ้นหรือเปล่า

ถึงแม้ท่านพ่อซึ่งเป็นคนระมัดระวังรอบคอบคงจะพิจารณาไตร่ตรอง เรื่องพวกนี้เอาไว้ก่อนแล้ว แต่เขาคิดว่าอย่างน้อยๆ ท่านพ่อก็น่าจะอธิบาย ให้เขาเข้าใจบ้าง เพื่อไม่ให้คิดอะไรฟุ้งซ่านไปกันใหญ่

"มีอะไรอยากถามก็พูดมาตรงๆ ข้าเป็นพ่อเจ้า เวลาที่อยู่กับข้าไม่จำเป็นต้องขบคิดอะไรมากมายก่อนที่จะเอ่ยพูด เรื่องนี้ข้าน่าจะเคยบอกเจ้าแล้วไม่ใช่ หรือ"

ลูเซนต์เหลือบมองมาที่เขาพร้อมทั้งเอ่ยพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เลเอลแอบรู้สึกห่อเหี่ยวใจ

"ท่านพ่อ ทำไมท่านถึงได้ดูออกว่าข้ามีเรื่องอยากถาม ไม่ใช่ชวนท่าน สนทนาเรื่อยเปื่อย"

"เจ้ายังเด็กเกินไป"

คำตอบของลูเซนต์ตั้ง่ายตายมาก แต่เลเอลกลับคิดว่าคำพูดนี้แปลได้ว่า 'วิธีการอำพรางความคิดยังอ่อนต้อยนัก'

ขอเพียงอยู่ต่อหน้าท่านพ่อ เขาก็เป็นได้แค่เด็กหนุ่มที่กระทั่งคิดจะสวม หน้ากากยังล้มเหลว พอคิดถึงตรงนี้ก็อดถอนหายใจไม่ได้

"ถอนหายใจทำไม"

"ไม่มีอะไร จู่ๆ ก็คิดถึงซิสเกอร์เท่านั้น"

ได้ยินดังนั้น ลูเซนเต้กลับมามีสีหน้าครุ่นคิด

"ถึงเมืองหลวงก็เจอกันแล้ว คำถามที่เจ้าอยากถามล่ะ"

พอวกกลับเข้าเรื่องเดิม เลเอลก็เริ่มต้นถามด้วยสีหน้าวิตกกังวล

"ทำไมจู่ๆ ท่านพ่อถึงตัดสินใจไปร่วมงานฉลองวันชาติ ถ้าเกิดฝ่าบาท
พิโรธขึ้นมาจะทำยังไง"

"เพื่อน้องสาวของเจ้าแล้ว ข้าจำเป็นต้องไปดูสถานการณ์ให้รู้แน่ชัด
ส่วนเรื่องฝ่าบาท เจ้าไม่จำเป็นต้องวิตกกังวล ข้ามีวิธีจัดการ"

เมื่อลูเซนเต้กล่าวเช่นนั้นก็แปลว่าไม่อยากจะบอกรายละเอียดมากมาย
เลเอลจึงทำได้เพียงเปลี่ยนคำถาม

"ของขวัญกับผู้คนที่พวกเรานำมาจะไม่น้อยไปหรือ"

"คราวนี้มีปัจจัยที่ไม่แน่นอน อย่างนำผู้คนไปเยาะจะตีกว่า ส่วนเรื่อง
ของขวัญ เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลเช่นกัน"

พูดง่ายๆ คือเมื่อลูเซนเต้เจ้าผู้ครองเขตเธอร์โลว์มาด้วย เลเอลซึ่งเคย
เป็นตัวแทนเขตเธอร์โลว์ในปีก่อนๆ ก็สามารถหลบไปพักผ่อนด้านข้างได้...
เลเอลเข้าใจความหมายของท่านพ่อ แต่ยังคงวิตกกังวลอยู่ดี

"ความหมายของท่านพ่อคือ...คราวนี้อาจจะมีอันตราย?"

"เมืองหลวงเกิดเรื่องบางอย่าง บางทีอาจจะไม่ถึงขั้นอันตราย..."

เนื่องจากคำตอบของลูเซนเต้ฟังดูคลุมเครือไม่ชัดเจน เลเอลจึงไม่เข้าใจ
ว่าเมืองหลวงเกิดเรื่องอะไรกันแน่ แล้วก็ฉุกคิดขึ้นมาว่าถ้าเมืองหลวงมีอันตราย
จริงๆ อย่างน้อยลูเซนเต้ก็น่าจะให้เอเลียรออยู่ที่บ้านมากกว่า

"มีเรื่องอะไรที่จำเป็นต้องให้ท่านไปจัดการด้วยตัวเองกันนะ...หรือว่า
อิลลิซีมีคู้หมายที่จะแต่งงานด้วยแล้ว?"

"ไม่มี"

"หรือท่านอยากพาเอเลียไปเข้าสังคมชั้นสูงเพื่อให้ทุกคนรู้จัก?
เขตปกครองอื่นน่าจะมีเด็กหนุ่มที่อายุใกล้เคียงกัน..."

"ไม่ใช่เช่นกัน ก่อนที่จะสนใจเรื่องการแต่งงานของพวกน้องสาวเจ้า"

14 Strange Hope ปริศนาอัถุมณี 5

ลองคิดถึงการแต่งงานของตัวเองก่อนเถอะ เลเอล"

เลเอลถึงกับพูดไม่ออก ในใจตอบไม่ได้

ท่านพ่อบอกว่ามีคำถามก็พูดมาตรงๆ แต่ดูท่าแล้วไม่คิดจะตอบเขาจริงๆ เหมือนแค่บอกปิดไปแล้วหุบปากเงียบเท่านั้น

"ข้าคิดว่าข้าไม่มีคำถามอื่นแล้ว ท่านพ่อ"

"แต่เจ้ายังไม่ตอบคำถามข้า หลายปีมานี้เจ้าไปเมืองหลวงคบค้าสมาคมกับใครบ้าง ทำไมจนถึงตอนนี้ก็ไม่เห็นมีคู่หมายจริงจังสักคน"

การชักชวนลูเซนต์สนทนาหรือถามคำถามเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดจริงๆ เลเอลแอบเสียใจกับความไร้เดียงสาของตัวเองเมื่อครู่นี้ แต่เสียใจตอนนี้ก็สายไปแล้ว

หลังจากการถามไถ่ที่ให้ความรู้สึกเหมือนการสอบสวนผ่านพ้นไป ลูเซนต์ก็บอกเขาด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่าฝึกฝนให้มากเข้าไว้ แต่ตอนนั้นเขายังขบคิดความนัยของคำพูดดังกล่าวไม่ออก พอถึงเวลาพักผ่อนในคืนนั้นค่อยเข้าใจว่าสิ่งที่จำเป็นต้องฝึกฝนให้มากก็คือฝึกปากกับเทคนิคในการรับมือลูเซนต์นั่นเอง

แต่คิดไปคิดมานี้ไม่ได้เป็นเพราะเขาเด็กเกินไป ไม่ว่าใครถ้ามาอยู่ต่อหน้าท่านพ่อก็ต้องรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจทั้งนั้น นอกเสียจาก...เอลิยาน้องสาวของเขาคนเดียวเท่านั้น

วันต่อมา หลังจากที่ออกเดินทาง เอลิยาอารมณ์ดีจึงเข้าร่วมวงสนทนาด้วย เวลาที่เธอพูดจาต่อหน้าลูเซนต์ไม่ค่อยขบคิดอะไรให้มาก ความแสดงให้เห็นถึงความเปิดเผยตรงไปตรงมาและไร้เดียงสาจนทำให้เลเอลอดคิดไม่ได้ว่าท่านพ่อลำเอียงรักลูกสาวหรือเปล่า ถึงได้ตามใจเอลิยาจนเธอกำลังพูดโดยไม่ต้องระมัดระวังปาก

แน่นอนว่าคนที่ชอบตามใจน้องสาวอย่างเขาก็มีส่วนผิดด้วย เรื่องนี้เขาปฏิเสธไม่ได้จริงๆ

"พวกเราซื้อของที่ระลึกกลับบ้านได้หรือเปล่า ไม่ว่าพี่สาวกับซิสเทอร์ จะมีเวลาว่างพาเข้าไปเที่ยวไหม..."

ช่วงเวลาที่อยู่บนรถม้า ขอเพียงเอลิยาที่นั่งอยู่ก็มักจะจินตนาการภาพเหตุการณ์หลังจากไปถึงเมืองหลวงแล้วด้วยความคาดหวัง สำหรับเธอ การเดินทางครั้งนี้ก็คือออกมากินดื่มเที่ยวเล่นนั่นเอง เลเอลแอบอิจฉาน้องสาวมากที่ไม่เคยมีเรื่องวิตกกังวลใดๆ อยู่ในใจ

แต่สิ่งที่ทำให้เลเอลรู้สึกประหลาดใจยิ่งกว่าก็คือหลายวันมานี้ต่อให้เอลิยาไม่ได้นอนหลับ ลูเซนเต้ก็ยังคงชวนเขาสนทนาอยู่ดี

ในความทรงจำของเขา ลูเซนเต้เป็นพ่อที่ไม่ค่อยชอบสนทนาเรื่อยเปื่อยเวลาพูดคุยกับพวกลูกๆ มักจะเป็นการสอบถามว่าการบ้านที่มอบหมายให้ทำเสร็จเรียบร้อยหรือยัง ทว่าตอนนี้ท่านพ่อกลับมาชวนเขาคุยเรื่อยเปื่อยทุกวันจนทำให้เขาอดตื่นตะลึงไม่ได้ที่ได้รับความเอาใจใส่ขนาดนี้ ถึงแม้บทสนทนาแทบทั้งหมดจะเกี่ยวพันกับอิลลิซี อีกทั้งพูดคุยกันไปมาจนแทบจะกลายเป็นเรื่องซ้ำซาก แต่เขายังคงพยายามตอบคำถามของท่านพ่อทุกอย่าง เพราะต่อให้สนทนากันเรื่องน้องสาว เขาก็มีความสุขมากอยู่ดี

"เจ้าเตรียมของขวัญให้น้องสาวของเจ้าหรือยัง"

ลูเซนเต้แทบจะถามเรื่องทำนองนี้ทุกวัน ลูกชายของเขามักจะพยายามหาคำตอบที่สร้างความพึงพอใจให้เขา แต่อันที่จริงแล้วเขาไม่ได้ถามเรื่องพวกนี้เพราะอยากรู้ว่าเลเอลทำหน้าที่พี่ชายได้อย่างสมบูรณ์แบบหรือเปล่า

"ท่านพ่อ ข้าขาดความสามารถในการหาของขวัญให้เด็กผู้หญิง ข้ายังพอจะเอาของเล่นหรือขนมให้เอลิยาได้ แต่อิลลิซี...ข้าไม่รู้จักจริงๆว่าจะให้อะไรเธอ"

แม้ว่าลูเซนเต้แค่อยากรู้อยากเห็น แต่กลับได้รับรู้ในสิ่งที่ไม่เคยล่วงรู้มาก่อน เหมือนอย่างตอนวันเกิดอิลลิซี ของขวัญที่เลเอลมอบให้น้องสาวก็เป็นของที่เดินเข้าร้านไปไหว้วานเจ้าของร้านให้ช่วยเลือก หรือไม่กี่จุดอ่อนของตัวเอง เลเอลเล่าว่าพอเห็นอิลลิซีหยิบตาบขื่นมาดู บริเวณที่เคยโดนน้องสาวพาดใส่ตอนฝึกซ้อมดาบด้วยกันสมัยเด็กๆ พลันเจ็บแปลบขึ้นมาทันที ลูเซนเต้ฟังแล้วไม่รู้จะแสดงความคิดเห็นอย่างไร

16 Strange Hope ปรีศนาอัญมณี 5

"เวลาที่เจ้าอยู่กับเอลียาไม่มีปัญหาอะไรหรือ"

"เด็กผู้หญิงไม่มีภัยคุกคามกับพลังทำลายล้างมากเท่า ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเด็กสาวชนชั้นสูงพวกนั้นเคยฝึกฝนการใช้ดาบหรือไม่ แค่เห็นดวงตาของพวกเขาเธอบ่งประกายเหมือนเป็นผู้ล่าก็อยากเล่นหนีแล้ว"

"ก่อนที่จะตัดสินใจว่าหนีหรือไม่ เจ้าน่าจะลองคิดหาวิธีพลิกผันสถานการณ์ให้อีกฝ่ายกลายเป็นผู้ถูกล่าดูบ้าง"

"ท่านพ่อ ลูกชายที่ต่ำต้อยของท่านกระทั่งจะถือธนูล่าสัตว์ยังไม่ไหวเลย..."

"ข้าจำได้ว่าเมื่อก่อนเจ้ามักจะพาซิสเทอร์ไป 'เปิดหูเปิดตา' ในงานเลี้ยงส่วนตัว"

"ขอโทษ ข้าผิดไปแล้ว ข้าจะไม่ทำเรื่องเด็กๆ แบบนั้นอีก อันที่จริงแล้วตอนนั้นข้าเหวี่ยงเอ็นไหลซึม แต่ไม่ยอมให้เขาล่วงรู้ก็เท่านั้น"

ถ้าถามว่าได้อะไรบ้างจากการสนทนาในช่วงหลายวันมานี้ คงเป็นความสัมพันธ์ระหว่างลูกชายกับเขาที่เริ่มใกล้ชิดกันมากขึ้นอีกนิด จากที่มีท่าทีระมัดระวังเกรงในครั้งแรกๆ มาตอนนี้เริ่มกล้าที่จะเปิดเผยจุดอ่อนให้เขารู้แล้ว

แต่เขายังไม่เห็นปฏิกิริยาที่คิดว่าน่าจะได้เห็น จนกระทั่งการเดินทางของพวกเขาผ่านมาครึ่งทาง

"เจ้าคิดว่าน้องสาวของเจ้าอยากกินผลไม้ของเธอร์โลว์ไหม"

หลังจากที่ได้ยินคำถาม เลเอลก็ทำหน้างุนงง

"ออกจากเธอร์โลว์มาแล้ว เอลียาน่าจะอยากกินอาหารต่างถิ่นมากกว่ามั้ง"

เมื่อได้ยินคำตอบ ลูเซนเต้ก็ชะงักเล็กน้อยก่อนเอ่ยอีกคำถาม

"ช่วงนี้ดูเหมือนฝ่าบาทจะขยันหาข้อมูลให้อิลลีสี่ เจ้าคิดว่าการแต่งงานกับเชื้อพระวงศ์เป็นเรื่องดีหรือเปล่า"

หลังจากที่ฟังคำถามของลูเซนเต้จบ เลเอลก็อดหัวเราะไม่ได้

"ท่านพ่อ ข้าไม่เข้าใจความหมายของท่าน ฝ่าบาทไม่มีลูกสาว ท่าน

จะให้อีลิสซีแต่งงานกับใคร สาวๆ ที่เป็นเครือญาติของฝ่าบาทหรือ"

ถามถึงตรงนี้ลูเซินเต้ก็พอจะแน่ใจแล้ว แต่ยังถามต่ออีกประโยค

"ใช่แล้ว เมื่อไม่นานมานี้ซิสเกอร์เขียนจดหมายมาหาเจ้า เจ้ายังจำ
ได้ไหม"

"จดหมาย? อ้อ ท่านหมายถึงจดหมายตลกๆ นั้นนะหรือ อันที่จริง
ข้าก็ไม่เข้าใจปัญหาของเขาเหมือนกัน แต่เจอหน้ากันแล้วค่อยถามก็ได้ ใน
จดหมายเขาถามข้าว่ามีน้องชายหรือเปล่า น้องชายเพียงคนเดียวของข้าก็อยู่
ข้างกายเขาไม่ใช่หรือ"

ลูเซินเต้ฟังแล้วพยักหน้ารับ จากนั้นก็จับบทสนทนาเกี่ยวกับอีลิสซี
เมื่อรถม้าแล่นถึงเมืองถัดไปก็เป็นเวลาเย็น หลังจากที่รับประทาน
อาหารค่ำที่เจ้าเมืองเลี้ยงต้อนรับแล้ว พวกเขาแยกย้ายเข้าไปในห้องพักที่
อีกฝ่ายจัดเตรียมไว้ให้ พักผ่อนจากความเหนื่อยล้าที่ได้รับมาทั้งวัน

ลูเซินเต้ดับไฟในห้อง กำลังจะเข้านอน แต่พอล้มตัวลงไปบนเตียงก็มี
คนมารบกวน คืนนี้มันก็เกิดขึ้นกับเขาอีกแล้ว

ถึงแม้เอลิยาที่วิ่งมาห้องเขาจะอุ้มหมอนมาด้วย แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้
ตั้งใจมานอนกับพ่อเพราะเหตุที่ต้องนอนคนเดียว ใบหน้าน่ารักของ
ลูกสาวประดับด้วยรอยยิ้มไร้เดียงสาเหมือนตอนกลางวันไม่มีผิด แต่เวลานี้
กลับให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน จากนั้นเธอก็เอ่ยคำถามที่เคยมานี้มาแล้ว
ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

"ท่านพ่อ ขอพรใหม่ ท่านจะขอพรหรือเปล่า"

ลูเซินเต้ไม่ได้ถามเธอว่าเข้ามาได้อย่างไร เพราะก่อนหน้านี้เขาเคยถาม
ไปแล้วตอนที่จู่ๆ เอลิยาก็มาปรากฏตัวในห้อง

"เอลิยา ข้าไม่ขอพรหรอก กลับไปนอนเถอะ"

พอได้ยินดังนั้นเอลิยา ก็ทำหน้าผิตหวัง แต่ยังไม่ยอมกลับไปง่ายๆ

"ทำไมท่านไม่ขอพรล่ะ พี่สาวจะเป็นยังไงก็ช่างหรือ"

"มันต้องมีวิธีอื่น"

"ถ้าฉันทำไมท่านต้องพาข้ามาล่ะ"

18 Strange Hope ปรีศนาอัญญณี 5

เอเลียพูดพลางเดินไปข้างเตียง จากนั้นคลี่รอยยิ้มออกมา
"ตอนที่ท่านนอนหลับ ทำไมต้องกุมสร้อยด้วย"
เมื่อลูกสาวเอ่ยถามเช่นนั้น ลูเซนเต้กลับนิ่งเงียบไม่ตอบคำถาม แหวตา
ที่มองดูเธอยังคงสงบเยือกเย็นตามเดิม
"กลับไปนอนเสีย อย่าให้ข้าต้องพูดซ้ำ"
คราวนี้สีหน้าเอเลียดูบึ้งตึง แต่ไม่ได้พูดโต้แย้ง แค่ทำตามปะหลับปะเหลือก
ใส่ลูเซนเต้ก่อนเดินออกไปโดยดี
เมื่อเอเลียจากไป ลูเซนเต้ค่อยยื่นมือซ้ายที่อยู่ใต้ผ้าห่มออกมา
ท่ามกลางแสงไฟสลัวราง จี้อัญมณีโปรงแสงที่อยู่ในอุ้งมือของเขา
ทอประกายแวววาวหลากสีสัน ตัวอัญมณีดูงดงามจนน่าทึ่ง แต่เวลานี้ลูเซนเต้
ไม่มีกะจิตกะใจชื่นชมความงามของมันสักนิด
นี่คือทางถอยสุดท้าย ในกรณีที่อับจนปัญญาแล้วจริงๆ

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)